

MIGIRDİÇ MARGOSYAN

23 Aralık 1938'de Diyarbakır'da, Hançepek Mahallesi'nde (Gâvur Mahallesi) doğdu. Eğitimini Süleyman Nazif İlkokulu, Ziya Gökalp Ortaokulu, daha sonra İstanbul'daki Bezciyan Ortaokulu ve Getronagan Lisesi'nde sürdürdü. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi.

1966-1972 yılları arasında Üsküdar Selamsız'daki Surp Haç Tıbrevank Ermeni Lisesi'nde müdürlüğün yanı sıra felsefe, psikoloji, Ermeni dili ve edebiyatı öğretmenliği yaptı. Daha sonra öğretmenliği bırakarak ticarete atıldı. Edebi çalışmalarını aralıksız sürdürdü. *Marmara* gazetesinde yayımlanan Ermenice öykülerinin bir bölümü *Mer Ayt Gogmeri* [Bizim Oralar] adıyla kitap haline getirildi (1984); bu kitabıyla 1988'de, Ermenice yazan yazarlara verilen Eliz Kavuçguyan Edebiyat Ödülü'nü (Paris-Fransa) aldı. *Gâvur Mahallesi* (1992), *Söyle Margos Nerelisen?* (1995) ve *Biletimiz İstanbul'a Kesildi* (1998) adlı Türkçe kitaplarını, 1999'da ikinci Ermenice kitabı *Dikrisi Aperen* [Dicle Kıyılarından] izledi. *Gâvur Mahallesi* Avesta Yayınları tarafından *Li Ba Me, Li Wan Deran* [Bizim O Yörelere] adıyla Kürtçe olarak yayımlandı (1999). Türkçe kaleme aldığı *Tespîh Taneleri* (2006) adlı anı-romanını, çeşitli gazetelerdeki makalelerinden yayınevimize kitaplaştırılan üç seçki izledi: *Zurna* (2009, Agos gazetesindeki makaleleri), *Kürdan* (2010, Yeni Yüzyıl ve Gündem gazetelerindeki makaleleri) ve *Çengelliğne* (2010, Evrensel gazetesindeki makaleleri).

u s u l g e r e ğ i

Kırveme Mektuplar, Mıgırdıç Margosyan'ın *Evrensel* gazetesinde yayımlanan makalelerinden yapılmış bir seçkidir.

İlk basımı 2006'da Lıs Yayınları tarafından yapılan kitapta yer alan metinlere, yazıma ilişkin bazı değişiklikler dışında müdahalede bulunulmadı.

Türkçe yazımda, Ömer Asım Aksoy'un *Ana Yazım Kılavuzu* (Epsilon Yay.) temel alındı, Necmiye Alpay'ın *Türkçe Sorunları Kılavuzu*'ndan (Metis Yay.) yardımcı kaynak olarak yararlanıldı.

y a y ı n c ı n ı n n o t u

KİRVEME MEKTUPLAR

“EVRENSEL” YAZILARI

A r a s Y a y ı n c ı l ı k
İstiklal Caddesi, Hıdıvyal Palas 231/Z
34430 Tünel, Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 252 65 18 - 243 06 02
Fax: (0212) 252 65 19
info@arasyayincilik.com
www.arasyayincilik.com

ARAS - URUU 122

Mıgırđıç Margosyan
Kirveme Mektuplar

Yayına Hazırlayan
Rober Koptaş
Ari Şekeryan

Kapak Tasarımı
Aret Gıcır

ISBN 978-605-5753-22-1

Baskı
Sena Ofset
2. Matbaacılar Sitesi 4NB7-9-11 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 03 21

Nisan 2011, İstanbul
(İlk Basım: Nisan 2006, Diyarbakır, Lis Yayınları)

KİRVEME MEKTUPLAR

“EVRENSEL” YAZILARI

DENEME

MIGİRDİÇ MARGOSYAN

İçindekiler

Koşun, Kürtler gelmiş! Ya da Margosyan...	11
“Kırveme Mektuplar” meselesi	17
Kültüre destek meselesi	21
Mezarlar meselesi	26
ĞHUGİ meselesi	30
“Suçlu kim?” meselesi	34
Var olma meselesi	38
Kimlik meselesi	43
Kuruş meselesi	47
Biraz kül, biraz duman meselesi	51
Cacık meselesi	55
Bayrak meselesi	58
Torun meselesi	62
Proforma fatura meselesi	66
ATK meselesi	69
Köftehorlar meselesi	73
“Deliliğe methiye” meselesi	76
Yemin meselesi	79
Dua meselesi	83
Kabahat meselesi	87
Kilise meselesi	91
Toprak meselesi	94
Rojbaş meselesi	97

Kürt, Kürtler meselesi	100
Çocukların gözyaşları meselesi	103
Yoğurt meselesi	107
Aynı kabağa üfleme meselesi	111
Sınır meselesi	115
Takdiri ilâhi meselesi	119
Ağız meselesi	122
Uçkur meselesi	126
Eylül meselesi	130
Mazlum meselesi	134
Biz Türk'üz meselesi	138
Terso işler meselesi	142
Paranoya meselesi	145
İftar çadırları meselesi	149
“Cıırrt!” meselesi	153
Yoğurt meselesi	156
Kültür meselesi	159
“Nedir bu azınlık konusu?” meselesi	164
“Sofranız Şen Olsun” meselesi	168
“Kıraganutyunı geank e” meselesi	171
“Edebiyat yaşamdır” meselesi	173
Din, iman, üryan meselesi	177
“Din elden gidoor!” meselesi	180
“Tango ve Diyarbakır” meselesi	183
“Yaz deftere!” meselesi	187
Hallaç pamuğu meselesi	190
Namus meselesi	194
Sıfıra sıfır elde var sıfır meselesi	198
Memleketimden manzaralar meselesi	201

Soykırım meselesi	204
Son Ermeni meselesi	208
Noter meselesi	211
Köhne zihniyetler meselesi	214
Taktik meselesi	217
Diaspora meselesi	220
Diyalog meselesi	223
Cılık yumurta meselesi	226
Duvar meselesi	229
Çevre meselesi	232
Teker meselesi	235
Ölçü meselesi	238
Ç meselesi	241
Çingeneler meselesi	244
Alavere dalavere meselesi	248
Kırmızı halı meselesi	251
Babil meselesi	254
Tehcir meselesi	257
6-7 Eylül meselesi	261
Ermeni Konferansı meselesi	265
Hukuk meselesi	269
Kimlik meselesi	272
Üst kimlik meselesi	275
Toprak meselesi	278
Tutkal meselesi	281
Zo'lar, Lo'lar meselesi	285
“Sersale we pîroz be” meselesi	289
Hoş seda meselesi	292

Koşun, Kürtler gelmiş! Ya da Margosyan...

ŞEYHMUS DİKEN

Bizim buraların Ermenilerine dair anımsadıklarım taa çocukluk yıllarıma dayanır da! Meğerse benim onlarla muhabbetimin aslı neredeyse bebeklik günlerime, hatta doğmadan önce ana rahmine düştüğüm günlere dayanırmış. Mahallemizden, Ermeni komşumuz Hatun Baco anama demiş ki; “Söz ver bana, doğacak çocuğa benim getireceğim zıbını giydireceksin.” Anam da “tamam” demiş. Ve o Ermeni komşumuz Hatun’un giydirdiği zıbını anam saklamış, yıllar sonra bu kez benim oğluma giydirmişti. O gün bu gündür, ne zaman ben Ermenilerden, Süryanilerden söz etsem, anam yarı şaka yarı ciddi, “Oğul, senin ilk kıyafetlerini de onlar almıştı. Çocukken seni de çok severlerdi. O sebeple senin üzerinde hakları çoktur. Belki de bu sebepten senin onlara olan ilgin boşuna değil!” diye ekler.

Zaman bu işte! Yıllar sonra, hafızam beni yanıltmıyorsa 1990’lı yılların başıydı. Tümüyle tesadüf eseri kitapçada bir kitap ilgimi çekmişti. Adı Gâvur Mahallesi’ydi. Mığırdiç Margosyan isminde Diyarbakırlı bir Ermeni yazmış, “Bebekusun Kitapları” isimli bir yayınevi de basmıştı. Kitabı heyecanla, bir gecede okumuştum. Okumakla kalmamış, bir dolu benim gibi bu tür kitaplara ilgi duyanlara da önermiştim. Sonra bu garip hemşerinin izini sürmeye karar vermiştim. Doğrusu kitabın iç kapağında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nin Felsefe Bölümü’nü bitirdiği, İstanbul’da öğretmenlik yaptığı dışında fazla bir bilgi de yoktu. İki yıllık bir uğraşı sonunda İstanbul Feri-

köy’de bir eczacı dostuna arada bir uğradığını öğrenmiş, bir kez de telefonla elbette daha önce tanışmamış ve Diyarbakır’dan arayan tanımadık birinin kısmen soğukluğu içinde “Ya! Demek benim kitabım oralarda da okunuyor he!” gibisinden birkaç da kelam etmiştik.

Sonra işte devamı gelen süreç. Neredeyse 45 yıl sonra ilk kez Diyarbakır’a tekrar dönüş ve dostluğun başlangıcı... İşte belki de bir yazarın kendi kitabında hikâye ettiği “Günün birinde bir kitap okudum. Hayatım değişti” dediği türden. Bizlerin de dünyasına önce bir, sonra da iki kitabıyla daha düştü Margosyan. İyi de oldu. Ben kendi adıma, bende adeta alışkanlık yaratan çok kadim, sanki çok ama çok uzun yıllardır tanıdığım, ama hayatımın bir evresinde yitirdiğim, sonra tekrar bulduğumda yitip giden, akamete uğrayan onca yılın kaybını hızla çıkarmaya çalışan biri haline dönüşmüş olmanın garabetini yaşıyorum desem yalan olmaz. Sanırım Margos Hoca için de bu böyle. Neden mi? Paylaşayım. O da heyecanlı ki birkaç yıl önce, İtalya’da yaşayan oğlu Şant’ı yine kendi ifadesiyle hem beni tanısn diye hem de ata toprağı bu kadim memleketi Diyarbakır’ı görsün diye buralara getirmişti. Şimdiye baktığımızda Diyarbakır dediniz mi Mıgırdiç Margosyan’ın yüreğı pır pır eder. Yılda birkaç kez eli kanda ya da balda olsa gelmezlik etmez. Velhasıl kelam, hem bu memleket Mıgırdiç Margosyan’la yeniden tanıştı, hem de Margosyan buruk duygularla içinde yaşattığı şehrine yeniden kavuştu.

Daha yazmayı düşündüğüm çok şey var ama burada kesip elinizdeki kitaba gelmek niyetindeyim. Bir kez okur zaten tanıyor Margos Hoca’yı. Önceki kitaplarından bilen bilir, dehşet bir nüktedan. Onca ironiyi, hayatın gerçekleriyle nasıl buluşturur, doğrusu şaşılacak iş. “Kırveme Mek-

tuplar”, 21 Eylül 2003 tarihinde kendi ifadesiyle “Netekim bundan kelli her Pazar Evrensel’de buluşmak umuduyla,” ve “Kirve”, deyip devamını getirdiği ve halen de aksama- dan her pazar süregelen mektupların birkaç konu bütünlüğü içinde seçilmişleri.

“Gotîye xaç, nabê paç” (Bir kez haç -put- diyen, bir daha da çaput demez) sözünü Margosyan’ın babası Dişçi Sarkis hayatı boyunca ilke edinmiştir kendine sanki. Kendi babasının adını, oğluna koymakta ısrarından tutun da (çünkü bu, Margosyan’ın babasının anası, yani Saro Nene’nin kadim vasiyetidir: ‘Eger oğlanın adını Mıgırdiç koymiyaydın, sahan surnunlerde verdiğim südi helal etmiye-cağdım’); daha el kadar bebekken oğluna “De hele oğlum Margos, nerelisen!” sorusuna, hece hece, harf harf, “Heredanlı” dedirtişinin heyecanı hep izlek olmuş baba Sarkis’e (Meraklısına not: Herêdan, bugün Diyarbakır’ın Dicle ilçesine bağlı, şimdiki adı Kırkpınar olan, 1870’lerde 50 hanesinden 18’inin Ermeni olduğu Margosyanların köyü).

Baba Sarkis 1915 yılında, kırımarda daha 4 yaşındayken Siverekli bir Zaza, köy ağası tarafından “kapılmış”. Sünnet ettirilmiş ve adı da Ali olmuştur. İşte kim bilebilir ki belki de o çocukluk günlerindeki kimlik değişimine tepkidir baba Sarkis’in yaşam boyu Ermeni kimliğini cümle âleme ayan beyan haykırması. Bu sebepten belki de Margosyan daha 15’indeyken ve kendi ifadesiyle “evlenmeyi düşlerken” İstanbul’a okumaya yollanmıştır. Ve bugün İstanbul Şişli’deki mezarlığında yatan hemşeri Dişçi Sarkis’in mezar taşında Heredanlı Sarkis Margos 1911-1989 yazması bundandır.

1938-1953, yaş 15, ortaokul çağları ve ver elini İstanbul. “Sadece ve sadece anadilimi (Ermeniceyi) öğrenmem için

İstanbul'a postalanmamın ardından, geriye kalan yaşamımı, benim hiç de hayal edemeyeceğim şekilde etkileyen o anın, o yolculuğun gerisinde bıraktığım Türkçe 'gâvur', Kürtçe 'filla' sözcüğü, daha İstanbul'a ayak basar basmaz götürülüp yerleştirildiğimiz Şişli'deki Karagözyan Ermeni Yetimhanesi'ndeki Ermeni çocukların ağzında bu kez şu cümleye dönüşmüştü. "Koşuuun! Koşuuun! Anadolu'dan Kürtler gelmiş!..."

Belki de tam da bu noktada; Diyarbakir Ermenilerinin canlı tanığı Mıgırdiç Margosyan'da zuhur ettiği ve kitaplarına da yansıdığı gibi üç dili de Ermenice, Kürtçe ve Türkçeyi konuşmadaki zarafetlerini vurgulamanın vaktidir.

Mıgırdiç Margosyan sadece kirvesine yazdığı mektuplarda değil, diğer kitaplarında da adeta geçmiş hemşerilerle okuyanları bir bellek tazeleme ve yârenlik etme gezintisine çıkarır. Mesela eşeklere, katırlara, atlara semer diken "Çatlak kafalı Vanes", Güzellerin Meryem, Kalaycı Sago, Puşici Samo, Amele Siko, Şaşı Dono, Mıhsıçti Had Nono, Zangoç Uso, Demirci Dikran, Çırak Gırbo, Papaz Arsen, Yemenici Lastikçi Eguş, Demirci Mêro, Marangoz Topal Nişo, Nalbant Henuş, Attar Keldani Kör Yusuf, Berber Yakub, neredeyse bilumum Ermenilerin ebesi ve elbette "Benim piçlerim" deme hakkını her daim kendi zulasında saklı tutan Kurê Mama, Eğso Baci, Topal Tüme, Piruş, Saro Nene, Lüsye Baco ve daha niceleri. Sizleri kimi kez seyr û sefaya, kimi kez de dost u cefaya doğru zaman tüneline yolculuğa çıkarırlar.

Kirvelik kurumu, bizim buralarda kutsiyeti olan bir mevzudur. Mesela sünnet nedeniyle birbirinin eteğine kan döküldüğü için kirve çocukları evlenemez. Yani kardeşten ötedir adeta. İşte biraz bu nedenle, biraz da bu yakınlığı

ifade etmek manasında, bir Ermeni'nin, Mıgırđıç Margosyan'ın belki de Kürt kirvelerine 2000'li yılların yitmiş değer yargılarında çağdaş ama çağlar öncesinden düşündüren, tanıştıran, araştıran hitabı olarak da anlaşılmalı (mı?). Bir başka yönüyle de dikkatli okur fark edecek ki; Margosyan'ın asıl derdi "Toprak ve Kimlik". Mektuplarında döne döne bu iki mevzuya daha çok kafa yormuş. Sonuçta haksız da değil. Bugün belki de ülkenin en çok tartışılan konularının ana teması toprak ve kimlik ikilemine dayanmıyor mu?

Mıgırđıç Margosyan hocamla ayrı kuşaklardan olsak da, kesişen çocukluk hayatlarımız adeta çağırılan duyulacak bir sokak ötemizde başlayan aynı mahalleli hayatların serencamı gibi. Margosyan'ın hayatı da tıpkı bendeniz Şeyhmus'un hayatı gibi kendisinden önce doğup da bir yaşını doldurmadan ölen kız ve erkek kardeşlerden sonra yedi yıl boyunca koç kurban edilmesine endekslenmiş hayatların var oluş sebebidir. Sonuç! Yedinci yılın sonunda söylenen sözde gizlidir sanki: "Oç hornerti duvir, ar zavagati" (Koçları verdin, al çocuğunu). İşte Sıkê (Sarkis) ile Hino'nun (Hatun) çocukları Mıgırđıç, Hançepek Mahallesi, namı diğer Gâvur Mahallesi, Direkçi Sokak 14 nolu evde, sene 1938 yılının 23 Aralığında dünyaya gelmiş Diyarbakirli Mıgırđıç Margosyan'dır.

Sonrasını belki de kitaba, yani "Kırveme Mektuplar"a, yine aynı şehirden bir şairin, Ahmed Arif'in sözleri ile bırakmanın vaktidir. "Kırveyiz. Hısımız, kanla bağliyz/ Birbirine karışır tavuklarımız/ Bilmezlikten değil, fıkaralıktan. Bu sebepten olsa gerek ki; Kırvem hallarımı aynı böyle yaz" diyesigelmıştır Margosyan Hoca'nın...

5 Nisan 2006, Diyarbakir

“Kırveme Mektuplar” meselesi

Kırvem,

Geçenlerde bağıryanık sesiyle Kürdili Hicazkâr makamında “lülülü, lülülü, lülülü” hüngür hüngür ağlayan telefonuma uzanıp, sonra da her zamanki gibi dilkeşhâveran faslında kartaloz sesimle daha “alo!!!” der demez, uzun zamandan beri sesini soluğunu işitmediğim bir “dost”un musiki makamlarının hiçbirine uymayan, asla akort tutmayan zehir zemberek giydirmesiyle karşılaşınca, doğrusunu söylemek gerekirse önce afalladım, sonra da dilim tutuldu, lâl oldum!

“...Hocam ne zaman arasak ortalarda yoksunuz, başka mekânları mesken tutup bizleri hepten unuttunuz, lütfen alınmayın ama galiba boşuna dememişler ‘Ayıdan post gâvurdan dost olmaz!’” fetvasıyla selamsız sabahsız hafiften hafife yıkayıp ardından iyice pişşin diye çift sarılı yumurtayı kaynar suda fokurdatırcasına bendenizi bir de güzel haşlayınca, bu kez de feleğimi tümenden şaşırdım!

Kırvem, tepeden inme bu zilgıtımsı sitem karşısında zaten olmayan aklım daha da karıştı, çünkü hiç beklemediği bir anda çenesine, karaciğerine ya da dalağına inen okkalı bir yumrukla ringde devrilip nakavt olan boksörler misali durduk yere “ayı”, “dost”, “post” bombardımanına ayrıca bir de garnitür olarak “gâvur” lafı karışınca kafam çift porsiyonluk kocaman salata çanağına dönüştü. Gerçi son zamanlarda kimi ünlü kebaçlıların kılıç kalkan oynar-

casına ellerindeki keskin bıçaklarla, satırlarla “Et bizim işimizdir!” ya da “Et bizden sorulur!” efelenmeleriyle adı güzel, tadı güzel İstanbul meydanlarında boy atıp sonra da memleketin coğrafi konumu hakkında bir nevi ansiklopedik bilgi sunarcasına Adana, Antep, Urfa, Bursa, İnegöl, Oltu gibi çeşit çeşit kebab adlarını “papyon”lu garsonların ağzından makineli tüfek tarrakaları gibi ardı ardına sıralayıp sonra da minik, göstermelik lahmacunların yanı sıra kayık tabaklarda ince kıyılmış domates, yeşil biber, maydanoz, soğan ve de nar ekşisiyle tatlandırdıkları hani şu bizim yörelerde babadan kalma, ezelden beri bildiğimiz acılı “ezme”yi allayıp, pul biberle pullayıp yeni “sosyetik” adıyla “Gâvur Dağı Salatası” deyu tezgâhladıklarını duyuyordum ama, doğrusu salatanın “gâvur”luğu ya da ne idüğü belli olmayan dini, imanı beni ırgalamazken şimdi bu “gâvur” lafının döne döne temcit pilavı gibi yine önüme sürülmesi doğrusu hiç de hoşuma gitmedi...

Önce, belki de tanıdık gibi gelen ses konusunda yanılmış olabilirim düşüncesiyle, bir de sabah sabah kör şeytana uyup maraza çıkarıp “Hop! Kendine gel hemşerim! Gâvur dediğin senin babandır!” türünden klasik bir cevapla hafif yollu bir Mercidabık Meydan Muharebesi açmaktansa, “Affedersiniz, galibam yanlış bi ‘nümero’ çeviroorsunuz monşer!” deyip işi kısaya, çifte kavrulmuş Hacı Bekir lokumu gibi tatlıya bağlamak istedim lakin olmadı, günküme karşıdan bu kez de Muhayyer Kürdi makamında kulaklarımı neredeyse sağır edecek bir kahkahanın ardından, “Ee hocam yani pes doğrusu! Beni hatırlamadınız mı?” deyip bir de giderek Milat’tan öncesi saflarına “duhlolan” yaşımın aklımın, hafızamın yerinde olup olmadığını yoklarcasına sorup cevap alamayınca ister istemez kendili-

ğinden imdadıma yetişip kerteriz noktalarını yan yana sıraladı:

“Ben Evrensel gazetesinden...”

“Tamam! Tamam, şimdi hatırladım...”

“Hocam sizinle bir görüşsek diyoruz...”

“Hayrola?”

“Ee tabii ki hayırdır hocam, karşılıklı konuşursak...”

Kirvem, senin de bildiğin gibi Diyarbakır’da bir zamanların “Gâvur Mahallesi”ndeki evimizde beni yıllar evvel iki parça çaput, bir tencere sıcak su, paslı bir makas eşliğinde anamın rahminden “Ermeni dölü!” olarak doğurtan yaşlı, kocakarı ebem Kurê Mama’nın, yampiri bir karpuzu andıran kabak kafamın şekline şemaline daha bakar bakmaz “Uyy! Duydığ duymadığ demeyin ha! Bu enüğ ehmanın biri olacağı Allahvekil” diyerek tövbe tövbe bir de yüce Tanrı’yı “şahit” gösterip koyduğu “teşhis”ten sonra her ne kadar da zaman “tünel”inde genellikle haklılığı kanıtlanırsa da, yine de “Hocam, karşılıklı konuşsak...” lafının ardından benim Evrensel’e “transfer” olmamı isteyeceklerini anlamayacak kadar da saftorik değildim!

Kirvem! Allah’ın bildiğini senden saklayacak değilim: Son günlerde o kaldırım senin, bu kaldırım benim deyu deyu kaldırım mühendisliği konusunda “doktora” çalışmasıyla oyalanıp tam da Yılmaz Erdoğan’ın “Cep delik cepken perişan!” dediği uçurumun kenarına sürüklenmek üzereyken bendenize gelen bu “kırmızı mumlu” teklif her derde deva “Gripin” gibi geldi!

Vee Evrensel’in yeni, cafcaflı binasında eski “dost”lar arasında içtiğim iki sıcak çayla beraberinde yuttuğum Gripin’le Hazreti İsa gibi yeni baştan dirildim!

Evrensel’in mutfağında yıllardan beri “aşçıbaşı” kadro-

sunda çalışırken tıraş olmaya bile fırsat bulamayan dostum, hafifçe uzamış, giderek kırılmış sakalını bir taraftan okşayıp öte taraftan da “İstersen paslı çengelinle, bir de uyduruk iğneni sırtlayıp eskiden olduğu gibi yazacağın köşenin adını tekrar ‘Çengelliğne’ olarak sürdürebilirsin dediğinde duygulanmadım dersem yalan olur; lakin bu teklife “no!” dedim.

Neden mi? Çünküme son zamanlarda gerek posta ücretlerine gerekse kâğıt ile zarflara peş peşe gelen zam-
lardan dolayı uzun zamandan beri sana mektup yazmayı ister istemez ihmal ettiğimden, bari bu fırsatı değerlendirip her hafta buradan Kirvem’e avantadan “beleş” yolla mektup postalamayı daha uygun bulurkene aynı zamanda da şu sıralar Diyarbakır’da ebedi uykusunu sürdüren Kurê Mama’nın da kulağını çınlatıp “ehmak” değil aksine ne denli “uyanık” olduğumu da kanıtlamış olacaktım!

Netekim bundan kelim her pazar buluşmak umuduyla:
“Al Allah malını zapteyle deli yeğenini.”

21 Eylül 2003